

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

28 iulie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:
președinte – Petru Moraru,
judecătorii – Tatiana Vieru, Ion Corolevschi, Iuliana Oprea și Iurie Bejenaru,
a judecat fără citarea părților, recursul ordinar prin care se solicită, casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 februarie 2015, declarat de inculpatul

Harin Alexandru Alexandru, născut la 22 aprilie 1993, originar și domiciliat r-nul Ștefan Vodă, s. Talmaza, str. Florilor 23.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 14.03. - 16.05.2011;

*Instanța de apel: 20.06.2011 - 21.06.2012,
23.02.2013 - 17.12.2013,
31.07.2014 - 06.02.2015;*

*Instanța de recurs: 02.11.2012 - 22.01.2013,
25.03. - 24.06.2014,
29.04. - 24.06.2015.*

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Slobozia din 16 mai 2011 A. Harin, învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 192¹ alin. (2) lit. a) Cod penal, a fost achitat, din motiv că fapta lui nu întrunește elementele infracțiunii imputate.

2. De către organul de urmărire penală, A. Harin a fost învinuit pentru faptul că, în urma înțelegerii prealabile cu A. Cojocari, la 07 noiembrie 2010, aproximativ la ora 22⁰⁰, aflându-se în s. Talmaza, r-nul Ștefan Vodă, cu scopul răpirii mijlocului de transport, fără ca acesta să fie însușit, au răpit autoturismul model „Misubishi Outlander” cu n/î T 310 EP, ce aparținea cet. O. Dragan, iar ulterior deplasându-se cu automobilul respectiv, nu s-a isprăvit cu conducerea și s-au tamponat în gardul cet. S. Deliu, amplasat pe str. 27 August, s. Talmaza, r-nul Ștefan Vodă, astfel, cauzând părții vătămate o daună materială în sumă de 118.700 lei.

3. **Procurorul**, a contestat cu apel sentința, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care A. Harin să fie condamnat în baza art. 192¹ alin. (2) lit. a) Cod penal, iar cauza penală în privința lui să fie încetată în temeiul art. 54 Cod penal, cu aplicarea art. 104 alin. (1) lit. a) Cod penal.

În motivarea apelului procurorul a invocat următoarele motive:

- aprecierea eronată de către prima instanță a probelor pe caz, care confirmă vinovăția inculpatului de cele incriminate;

- prima instanță incorect a audiat-o pe O. Harin în calitate de reprezentat legal, aceasta nefiind recunoscută în această calitate conform cerințelor procesual penale;

- în procesul-verbal al ședinței de judecată în prima instanță au fost efectuate mai multe omisiuni.

3.1. Partea vătămată O. Dragan, la fel a contestat cu apel sentința, solicitând repunerea în termen a cererii de apel, casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care A. Harin să fie recunoscut vinovat în baza art. 192¹ alin. (2) lit. a) Cod penal și condamnat la o pedeapsă non-privativă de libertate, cu încasarea în beneficiul ei de la ultimul a prejudiciului material în mărime de 118.700 lei și cheltuielile de judecată, invocând argumente similare cu ale procurorului.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bender din 21 iunie 2012, au fost respinse apelurile declarate și menținută sentința fără modificări.

5. Hotărârile judecătorești adoptate pe caz au fost contestate cu recurs ordinar de către **procuror**, care a solicitat casarea acestora, cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată. În motivarea recursului s-a invocat aprecierea eronată a probelor administrate pe caz.

5.1. Hotărârile judecătorești adoptate pe caz au fost contestate cu recurs ordinar și de către **partea vătămată O. Dragan**, care a solicitat casarea acestora, cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată, invocând argumente similare cu cele ale procurorului.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 22 ianuarie 2013, au fost admise recursurile ordinare declarate, casată decizia instanței de apel, cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea soluției adoptate instanța de recurs a invocat că, instanța de apel nu este în drept să-și întemeieze concluziile pe probele cercetate de prima instanță, fără a le verifica, prin darea citirii lor în ședința de judecată și consemnarea în procesul-verbal. Astfel, instanța de recurs a menționat, că instanța de apel, în decizia sa neîntemeiat și-a bazat concluziile pe declarațiile martorilor V. Morozov și S. Morozov, depuse în ședința de judecată a primei instanțe, acestea nefiind verificate în ședința de judecată a instanței de apel, concluzie ce reiese din faptul că aceste probe nu au fost reflectate în procesul-verbal al ședinței menționate.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bender din 17 decembrie 2013, au fost respinse apelurile declarate, cu menținerea sentinței atacate.

Instanța de apel a menționat că, în prima instanță învinuirea nu a adus probe pertinente, concludente, utile și veridice, care ar corobora între ele, privind participarea lui A. Harin la răpirea, autoturismului.

Prima instanță, în opinia instanței de apel, legal a considerat concluziile procurorului privind săvârșirea faptei de către A. Harin, ca fiind bazate numai pe presupuneri, neavând un suport probatoriu suficient.

În viziunea instanței de apel, fapta lui A. Harin nu întrunește elementele infracțiunii prevăzute de art. 192¹ alin. (2) lit. a) Cod penal, de aceea, instanța de judecată legal a ajuns la concluzia despre necesitatea achitării acestuia.

Mai mult, având în vedere și faptul, că A. Cojocari, după săvârșirea accidentului rutier a părăsit locul de trai, se eschivează de organele de urmărire penală, fapt, care nu a permis de a verifica circumstanțele reale ale faptei, ca urmare a examinării cazului obiectiv și multiaspectual.

Instanța de apel a concluzionat, că motivele invocate în apelurile procurorului și a părții vătămate nu constituie temei de anulare a sentinței.

8. **Procurorul**, a contestat cu recurs ordinar decizia instanței de apel, solicitând casarea acesteia, cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată, invocând, că instanța de apel a dat o apreciere juridică greșită probelor

și faptelor prezentate de acuzare și nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în cererea de apel.

9. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 24 iunie 2014, a fost admis recursul ordinar declarat de procuror, casată total decizia instanței de apel și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel în alt complet de judecată.

La adoptarea soluției date, instanța de recurs a reținut, că potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată din 17 decembrie 2013 (f.d.440-442, vol. I), instanța de apel a verificat următoarele probe: *„ordonanța privind începerea urmăririi penale, ordonanță privind fixarea termenului de urmărire penală, explicație, proces-verbal de cercetare la fața locului, planșa foto, plîngerea cet. O. Dragan, ordonanță de recunoaștere în calitate de parte vătămată, proces - verbal de audiere a martorului V. Perepelița, proces-verbal de audiere a părții vătămate O. Dragan, proces - verbal de audiere a martorului, proces-verbal de audiere a părții vătămate A. Ignat, raport de evaluare, proces-verbal de audiere a martorului P. Malachi, proces-verbal de audiere a martorului S. Morozov, ordonanță de recunoaștere în calitate de bănuțit, proces-verbal de audiere a bănuțitului, proces-verbal de audiere a martorului A. Belecciu, ordonanță de recunoaștere în calitate de bănuțit, proces-verbal de audiere a bănuțitului V. Morozov, proces-verbal de audiere a bănuțitului A. Harin, revendicare, caracteristică, ordonanța de punere sub învinuire a cet. A. Harin, proces-verbal de audiere a învinuitului A. Harin, rechizitoriu, proces-verbal de audiere a martorului I. Procopii, declarațiile lui A. Harin, martorilor S. Morozov, P. Malachi, V. Morozov, declarațiile suplimentare a martorilor S. Morozov și A. Belecciu”* .

Din conținutul deciziei instanței de apel, instanța de recurs a evidențiat că instanța de apel după redarea conținutului declarațiilor inculpatului A. Harin, părților vătămate O. Dragan și A. Ignat, martorilor P. Malachi, S. Morozov, A. Belecciu, V. Morozov, I. Procopii, a concluzionat că: *„prima instanță corect a reținut, că autoturismul de model „Mitsubishi Outlander” n/î T 310 EP, care aparținea cet. O. Dragan, la 07 noiembrie 2010, a fost răpăit.*

De asemenea a fost constatat faptul, că în momentul cînd autoturismul a fost accidentat A. Harin se afla în el. Totodată, reieșind din probele prezentate de către acuzare nu se constată faptul răpăirii mijlocului de transport și conducerii autoturismului de către A. Harin, or, nici una din probele administrate nu confirmă faptul, că A. Harin ar fi avut o înțelegere prealabilă cu A. Cojocari de a răpăi mijlocul de transport.

Mai mult, faptul aflării la volanul autoturismului la momentul accidentului rutier a altei persoane decît A. Harin este confirmat, în afară de declarațiile ultimului, prin declarațiile date în prima instanță de către martorii V. Morozov, S. Morozov și P. Malachi”,

Ulterior, instanța de apel a menționat că: *„Instanța de judecată corect a reținut, că probele, invocate de procuror, ca fiind probe ale vinovăției lui A. Harin: plîngerea, procesul-verbal de cercetare la fața locului, raportul de evaluare și altele, de fapt demonstrează faptul răpăirii autoturismului și deteriorării lui, însă nu probează săvîrșirea acestor fapte de către acesta”*.

În acest context, instanța de recurs a remarcat faptul, că deși conform procesului-verbal al ședinței de judecată, instanța de apel a verificat și cercetat un cumul mare de probe, însă a dat prioritate numai unor probe, ignorînd totalmente celălalt cumul de probe verificat în ședința de judecată, numindu-l doar *„și altele”*,

neefectuând analiza și aprecierea fiecărei probe din punctul de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar a tuturor probelor în ansamblu – din punctul de vedere al coroborării lor.

În acest sens, instanța de recurs a menționat prevederile art. art. 100 alin. (4), 101 alin. (1)-(4) Cod de procedură penală, și invocând doctrina juridică națională, a remarcat faptul, că verificarea probelor este o activitate a instanței privind constatarea veridicității probei sub aspectul corespunderii datelor de fapt pe care le conține proba cu realitatea obiectivă. Verificarea constă în analiza probelor strânse, coroborarea lor cu alte probe, verificarea sursei de proveniență a probelor. Verificarea probelor poate avea loc doar prin aplicarea procedurilor probatorii prevăzute de cod și se efectuează la toate fazele procesului penal.

Sunt supuse verificării atât datele de fapt, cât și mijloacele de probă din care au fost obținute. Probele se verifică atât prin efectuarea acțiunilor procesuale prevăzute de prezentul cod, cât și printr-o analiză logică a conținutului probei, a coroborării lor.

Aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de activitate depusă de către organele de urmărire penală, instanțele judecătorești, cât și de părțile din proces, se concretizează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități. Aprecierea probelor după intima convingere trebuie să se bazeze pe prevederile legale. Convingerea intimă se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele complete și obiective.

Termenul „convingere intimă” exprimă atitudinea imparțială, independentă, fără prejudecăți față de o probă sau alta.

Judecătorul este independent la aprecierea probelor, nefiind legat de opiniile altor persoane sau instanțe.

La aprecierea probelor nu pot fi date anumite indicații referitor la valoarea probantă a unei sau altei probe. Aceasta determină una din regulile esențiale ale aprecierii probelor - nici o probă nu are o valoare dinainte stabilită.

Legea stabilește, că probele admisibile sunt apreciate după pertinența, concludența și utilitatea acestora. Proba trebuie apreciată și după veridicitatea acesteia.

Veridicitatea probelor poate fi caracterizată ca o corespundere a datei de fapt examinată de către instanță cu realitatea pe care o probează această dată.

Toate probele în ansamblul lor sunt apreciate din punctul de vedere al coroborării lor.

Raportînd prevederile legale și doctrinale menționate la verificarea și aprecierea probelor efectuată de instanța de apel, instanța de recurs a evidențiat, că instanța de apel a grupat o parte din probe, argumentînd la general că ele nu confirmă vinovăția inculpatului, fără să le aprecieze pe fiecare în parte și să se expună asupra admisibilității sau inadmisibilității probei respective, expunînd temeiul respectiv cu argumentarea clară a concluziei sale.

În acest context, instanța de recurs a remarcat faptul că, deși instanța de apel a menționat în procesul-verbal al ședinței de judecată verificarea declarațiilor date de către A. Harin la etapa urmăririi penale în calitate de bănuit și învinuit, la etapa examinării cauzei în prima instanță și la etapa examinării apelului, însă acestea nu au fost analizate și apreciate în decizia adoptată la justa valoare, deoarece în conținutul acestor declarații se conțin divergențe, care au fost ignorate de către instanța de apel, și anume: *la început inculpatul A. Harin a declarat că nu a fost în*

acea zi în automobil, apoi a declarat că a fost dar nu la volan și după accident a venit și pe ascuns a pus cheile sub pernă.

Astfel, instanța de recurs a constatat, că în decizia instanței de apel lipsește analiza și aprecierea declarațiilor lui A. Harin date de acesta la diferite etape ale procesului penal, referindu-se vag și neclar la depozițiile acestuia, fără a concretiza esența divergențelor și fără a le înlătura printr-o argumentare legală.

Mai mult, instanța de recurs a statuat, că deși procurorul în cererea de apel a invocat argumentul în cauză, instanța de apel l-a ignorat totalmente.

Un alt argument invocat de procuror și partea vătămată în cererea de apel a fost aprecierea eronată de către prima instanță a declarațiilor martorilor P. Malachi, S. Morozov, V. Morozov, I. Procopii precum și a părții vătmate A. Ignat, la ce instanța de apel în decizia sa a conchis că: *„Colegiul penal va respinge temeiurile invocate de către procuror privitor la faptul, că instanța de fond eronat a apreciat declarațiile date de P. Malachi, or, aceste declarații nu vin să confirme vinovăția lui A. Harin, de asemenea temeiurile invocate de către partea vătămată O. Dragan în apelul său, precum că instanța nu a ținut cont de declarațiile martorilor I. Procopii, V. Morozov și părții vătmate A. Ignat, urmează a fi respinse pe aceleași motive.*

Instanța de recurs a constatat, că dacă instanța de apel nu era de acord cu aprecierea probelor efectuată de procuror, ea urma să dezvăluie aceasta în concluziile sale, expunându-și punctul său de vedere asupra fiecărei probe indicate de apelant, fapt ignorat de instanță.

Astfel, deși instanța de apel a reprodus în decizia sa depozițiile martorilor menționați, în final nu le-a analizat și nu le-a apreciat.

În această situație, instanța de apel avea obligația de a argumenta care este motivul ca declarațiile în cauză să fie respinse, sau de ce ele nu confirmă vinovăția lui A. Harin în cele imputate.

Astfel, instanța de recurs, a subliniat, că judecând apelul, instanța de apel nu se poate limita doar la menționarea probelor în decizie și redarea de la persoana a treia a circumstanțelor cauzei constatate de prima instanță, ci urmează să examineze și să supună verificării și aprecierii toate probele și argumentele aduse de apelant, respectînd prevederile legale.

Instanța de recurs a specificat, că instanțele de fond nu au făcut o analiză amplă a probelor acumulate pe cauză, contrar prevederilor art. 394 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală, nu au indicat, pentru care motive s-au admis unele probe și s-au respins altele, nu au argumentat detaliat, cu trimitere la prevederile legale respective, de ce s-au respins probele ce au fost aduse în confirmarea învinuirii inculpatului.

Toate probele administrate nu au primit o apreciere la justa lor valoare, iar concluziile făcute de instanța de apel sunt formale, premature ce au reiterat concluziile primei instanțe, ce nu rezultă din circumstanțele de fapt stabilite în cauză.

La acest capitol instanța de recurs a menționat, că instanța de apel în decizia adoptată a concluzionat următoarele:

- declarațiile inculpatului A. Harin, martorilor V. Morozov, S. Morozov și P. Malachi date în prima instanță, confirmă faptul că A. Harin nu se afla la volanul autoturismului la momentul accidentului rutier;

- instanța a ținut cont de declarațiile martorilor I. Procopii, V. Morozov și a părții vătmate A. Ignat;

-*probele acuzării: plîngerea, procesul-verbal de cercetare la fața locului, raportul de evaluare și altele, de fapt demonstrează faptul răpirii autoturismului și deteriorării lui, însă nu probează săvîrșirea acestor fapte de către acesta.*

Concluziile în cauză, în opinia instanței de recurs fiind doar constatări nemotivate și neargumentate cu menționarea anumitor probe la general (*plîngerea, procesul-verbal de cercetare la fața locului, raportul de evaluare și altele*), fără invocarea extraselor din declarațiile acestora în acest sens, fără să fie acestea evaluate și, respectiv valorificate, cu conchiderea în fine că, „*procurorul nu a prezentat probe în confirmarea vinovăției*”, fapt ce constituie o eroare judiciară, în sensul încălcării modului de apreciere a probelor prin prisma art. 101 Cod de procedură penală.

În acest context, instanța de recurs a mai indicat faptul, că instanța de apel a ignorat stipulările legale ale art. art. 24 alin. (3), 100 alin. (4), 101 alin. (1), (4), 314, 336 alin. (3) pct. 8), 384 alin. (3), (4) Cod de procedură penală.

Motivarea soluției sale prin fraza că „*procurorul nu a prezentat probe în confirmarea vinovăției*”, fiind sumară și incompletă, fără a fi stabilite temeiurile de fapt și de drept, fapt care a dus la respingerea apelurilor declarate.

În prezenta cauză, instanța de apel a omis să se pronunțe detaliat și amănunțit asupra tuturor argumentelor invocate în apel de către procuror și partea vătămată, nu a dat apreciere probelor menționate, ci s-a rezumat doar la menționarea faptului că partea acuzării nu a prezentat probe care să confirme vinovăția inculpatului.

Indicarea în decizie, în mod generic, că sentința atacată este temeinică, fără referire la criticile apelanților privitoare la vinovăția inculpatului în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 192¹ alin. (2) lit. a) Cod penal, echivalează cu nepronunțarea asupra tuturor motivelor invocate în apel – temeii de casare prevăzute în art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

10. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 februarie 2015, au fost admise apelurile declarate de procuror și partea vătămată O. Dragan, casată sentința și pronunțată o nouă hotărîre potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care, A. Harin a fost recunoscut vinovat în baza art. 192/1 alin. (2) lit. a) Cod penal, cu liberarea de răspundere penală și încetarea procesului penal din motivul intervenirii prescripției tragerii la răspundere penală.

A fost admisă acțiunea civilă, fiind încasat de la inculpatul A. Harin, **în mod solidar**, în beneficiul părții vătămate O. Dragan prejudiciul material în sumă de 118700 lei.

10.1. La adoptarea soluției date, instanța de apel a constatat *în fapt*, că A. Harin a fost învinuit pentru faptul că, în urma înțelegerii prealabile cu A. Cojocari, la 07 noiembrie 2010, aproximativ la ora 22⁰⁰, aflîndu-se în s. Talmaza, r-nul Ștefan Vodă, cu scopul răpirii mijlocului de transport, fără ca acesta să fie însușit, au răpit autoturismul model „Misubishi Outlander” cu n/î T 310 EP, ce aparținea cet. O. Dragan, iar ulterior deplasîndu-se cu automobilul respectiv, nu s-a isprăvit cu conducerea și s-au tamponat în gardul cet. S. Deliu, amplasat pe str. 27 August, s. Talmaza, r-nul Ștefan Vodă, astfel, cauzînd părții vătămate o daună materială în sumă de 118.700 lei.

Așadar, instanța de apel examinînd probele administrate de către organul de urmărire penală și verificate în ședința de judecată, în temeiul art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-a dat o nouă apreciere în sensul art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, stabilind aspectele de fapt și de drept, astfel ajungînd la

concluzia că declarațiile părții vătămate A. Ignat, martorilor P. Malachi, S. Morozov, I. Procopii, cu certitudine demonstrează vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 192/1 alin. (2) lit. a) Cod penal, iar nerecunoașterea vinovăției nu echivalează cu achitarea inculpatului, odată ce probele prezentate în sprijinul învinuirii, cercetate sau după caz verificate în ședința instanței de apel, dovedesc cu certitudine săvârșirea infracțiunii respective de către inculpat.

Astfel, instanța de apel, cu privire la vinovăția inculpatului în săvârșirea faptei criminale constatate, prin determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii prevăzute de norma penală specială, a calificat fapta reținută în sarcina inculpatului A. Harin în baza art. 192/1 alin. (2) lit. a) Cod penal, - *răpirea mijlocului de transport fără scop de însușire, săvârșită de două sau mai multe persoane*.

Soluționând chestiunea cu privire la răspunderea penală, instanța de apel a constatat intervenirea prescripției tragerii la răspunderea penală și a enunțat în acest sens, că infracțiunea prevăzută de articolul 192/1 alin. (2) lit. a) Cod penal, conform art. 16 Cod penal, se clasifică, ca fiind infracțiune mai puțin gravă.

Conform art. art. 53 lit. g), 60 alin. (1) lit. b), (2) Cod penal, persoana se liberează de răspundere penală dacă din ziua săvârșirii infracțiunii mai puțin grave au expirat 5 ani; prescripția curge din ziua săvârșirii infracțiunii și pînă la data rămîinerii definitive a hotărîrii instanței de judecată.

Conform art. 60 alin. (7) Cod penal, termenele prescripției de tragere la răspundere penală se reduc pe jumătate pentru persoanele care la data săvârșirii infracțiunii erau minori.

Raportînd starea de fapt constatată la normele generale de drept penal enunțate, instanța de apel a concluzionat, că urmează liberarea de răspundere penală a inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii imputate, din motivul că a intervenit prescripția tragerii la răspundere penală.

Infracțiunea este săvârșită la 07 noiembrie 2010 de către inculpatul A. Harin, născut la 22 aprilie 1993, adică în vîrsta minoratului, astfel din ziua săvârșirii infracțiunii pînă la ziua judecării cauzei în apel au expirat 4 ani 3 luni.

Prin urmare, la data săvârșirii infracțiunii inculpatul A. Harin era minor, iar din ziua săvârșirii infracțiunii, care, potrivit art. 16 alin. (3) Cod penal, este mai puțin gravă, a expirat mai mult de jumătate din 5 ani - termenul de prescripție fixat prin lege.

10.2. Cu privire la motivele invocate în apel de partea vătămată O. Dragan, ce vizează condamnarea inculpatului, instanța de apel le-a apreciat, ca fiind nefondate, deoarece, nu au suport probatoriu și se combat prin considerentele expuse în pct. **10.1.** din prezenta decizie, fiind reținut cazul în care se încetează procesul penal din motivul intervenirii prescripției tragerii la răspundere penală.

Însă, referitor la motivele invocate în apelul părții vătămate O. Dragan, ce vizează cererea privind admiterea acțiunii civile înaintate, instanța de apel le-a apreciat ca fiind întemeiate și a reținut că, soluționînd chestiunea respectivă, prima instanță n-a acordat deplină eficiență prevederilor art. 387 Cod de procedură penală, astfel, în mod inexplicabil, nu s-a expus cu privire la prejudiciul material produs prin infracțiune.

Din lucrările cauzei se relevă, că în rezultatul infracțiunii săvârșite de inculpatul A. Harin, părții vătămate O. Dragan i-a fost cauzat prejudiciu material în sumă de 118700 lei, fapt ce a determinat-o pe ultima să înainteze acțiune civilă în

procesul penal și, în atare situație, potrivit legii, se impune soluționarea acțiunii civile, motiv pentru care, instanța de apel a admis integral acțiunea civilă enunțată, cu încasarea prejudiciului material produs prin infracțiune, după caz, *în mod solidar*.

11. Inculpatul Alexandru Harin, invocând formal art. 427 Cod de procedură penală, fără a specifica careva temeii concret prevăzut în norma data, a contestat cu recurs ordinar decizia instanței de apel, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de achitare.

În susținerea cerințelor sale, recurentul a invocat dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, menționând că: el nu a răpit mijlocul de transport vizat în speță; de către procuror nu au fost prezentate careva probe pertinente care să confirme vinovăția acestuia de săvârșirea infracțiunii imputate; martorii solicitați de procuror nu au fost audiați pe viu în cadrul ședinței de judecată a instanței de apel; între inculpatul A. Cojocari și partea vătămată A. Ignat a fost o relație de prietenie și ultimul era la curent că A. Cojocari și A. Harin se vor primbla cu automobilul; A. Cojocari a părăsit locul tamponării mijlocului de transport, iar A. Harin a fost nevoit să întoarcă cheile de la automobil, părții vătămate A. Ignat.

12. Judecând recursul ordinar în raport cu materialele cauzei, Colegiul lărgit concluzionează că acestea urmează a fi admis din următoarele considerente.

Conform prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța de recurs este în drept să îl admită, să caseze parțial hotărârea atacată, să rejudece cauza și să pronunțe o nouă hotărâre.

Potrivit art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților.

În contextul celor solicitate în cererea de recurs, inculpatul nu a invocat careva temeii concret prevăzut la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, însă verificând legalitatea hotărârii atacate pe baza materialului din dosarul cauzei, Colegiul penal lărgit observă, că în cazul deferit judecării își găsește reflectare temeiul prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul în care motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar.

Pornind de la prevederile normei vizate supra și având în vedere că instanțele de fond au judecat cauza penală doar în privința inculpatului **Harin Alexandru Alexandru**, Colegiul penal lărgit constată, că în speța dată, instanța de apel a comis o eroare de drept în latura civilă.

Relevante în speța dată sunt și explicațiile de la pct. 25 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 5 din 19.06.2006 din care rezultă, *„Dacă instanța judecă cauza în privința mai multor inculpați, prin acțiunile cărora a fost cauzat un prejudiciu material, în sentință se indică dacă încasarea are loc în mod solidar sau în cote-părți.”*

Așadar, Colegiul penal lărgit enunță, că în partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a constatat în fapt, că inculpatul A. Harin a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 192/1 alin. (2) lit. a) Cod penal, în urma înțelegerii prealabile cu cet. A. Cojocar, însă prin ordonanța procurorului în Procuratura Ștefan Vodă, S. Trofimov din 25.02.2011, A. Cojocar a fost scos de sub urmărirea penală, din motiv că acțiunile ultimului nu întrunesc elementele infracțiunii (f.d. 118, vol. I).

Astfel, Colegiul penal lărgit remarcă, că instanța de apel, având în vedere constatările de fapt menționate supra, a comis o eroare de drept sub aspectul, că în

partea descriptivă și cea dispozitivă a deciziei, în hotărîrea cu privire la acțiunea civilă, a indicat greșit mențiunea „*în mod solidar*”, or, prejudiciul material cauzat părții vătămate urma să fie încasat, doar de la un singur inculpat.

În continuare, Colegiul penal lărgit găsește relevant să specifice, că dispozitivul hotărîrii se întocmește în conformitate cu prevederile art. art. 395, 417 Cod de procedură penală și este o parte esențială a hotărîrii, reprezentînd ceea ce instanța a hotărît, de aceea el trebuie să fie concis, explicit și categoric.

Mai mult, fiind o parte esențială a hotărîrii și reprezentînd soluția aleasă de instanță, dispozitivul trebuie să coreleze cu motivarea unei asemenea soluții, sau în sens contrar, hotărîrea nu va putea fi executată, ea nu va putea fi executată nici în cazul cînd dispozitivul va fi lipsit de claritate, de sens etc.

Prin urmare, recursul ordinar declarat de inculpatul A. Harin, se va admite din alte motive, prin prisma art. 424 Cod de procedură penală, cu casarea parțială a deciziei instanței de apel în latura civilă și cu pronunțarea în această parte a unei noi hotărîri.

13. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE :

Admite recursul ordinar declarat de inculpatul Harin Alexandru, casează parțial decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 februarie 2015, în latura civilă, în cauza penală în privința lui **Harin Alexandru Alexandru**, rejudecă cauza și pronunță o nouă hotărîre în această parte, după cum urmează:

Admite acțiunea civilă și încasează de la inculpatul Harin Alexandru în beneficiul părții vătămate Dragan Olga prejudiciul material în sumă de 118700 (una sută optsprezece mii șapte sute) lei.

În rest, celelalte dispoziții ale hotărîrii atacate se mențin.

Decizia motivată este pronunțată la 25 august 2015 și este irevocabilă.

Președinte

Petru Moraru

Judecătorii

Tatiana Vieru

Ion Corolevschi

Iuliana Oprea

Iurie Bejenaru